

Prædiken til Sidste søndag efter helligtrekonger

Matt. 17, 1-11

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene. Og han blev forvandlet for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen, og hans klæder blev hvide som lyset. Og se, Moses og Elias kom til syne for dem og talte med ham. Så udbrød Peter og sagde til Jesus: »Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig og én til Moses og én til Elias.« Mens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!« Da disciplene hørte det, faldt de ned på deres ansigt og blev grebet af stor frygt. Men Jesus gik hen og rørte ved dem og sagde: »Rejs jer, og frygt ikke!« Og da de løftede deres blik, kunne de kun se Jesus alene. Mens de gik ned fra bjerget, befalede Jesus dem: »Fortæl ikke nogen om dette syn, før Menneskesønnen er opstået fra de døde.« Matthæusevangeliet 17,1-9

Bjerget udstråler det majestætisk, som få andre ting i verden. Ikke mindst for sådan et herligt indbildsk folkefærd, som nu vores, der kan finde på at kalde en højderyg på 147 meter mellem Ry og Silkeborg i det midtjyske for *Himmelbjerget*. Men navnet, som ”bjerget” har haft siden 1700-tallet, blotlægger den enkle og centrale konstatering, at bjerge, de rager mod himlen, peger stumt på Herren, de knejser, som det smukt hedder i Bibelen. De forener nærmest himmel og jord.

Evangeliet denne *Sidste søndag efter Helligtrekonger* bærer i folkemunde navnet *Forklarelsen på bjerget*. Vi hører her, hvordan Jesus forvandles, stråler og lyser hvidt og klart som en guddommelig sol. Her viser Moses og Elias sig for de forsamlede disciple, de der er repræsentanterne for *loven og profeterne*, hele Det Gamle Testaments to hoveddele, de dele som Jesus er kommet for at fortolke sandt for os. Heroppe på Taborbjerget lyder røsten fra himlen til forsamlingen: ”Hør ham!” – og er en opfordring til dem, som til os alle, om, at vi virkelig skal høre, hvordan Jesus Kristus forklarer og udlægger loven, og hvordan han opfylder

det, som profeterne har talt om. Ja, i dagens evangelium er bjerget virkelig mødestedet mellem Guds herlighed og mennesket.

Bjergene er ofte stedet for mødet mellem Gud og mennesker i Bibelens skrifter. De er pagtstederne, der hvor Gud fortæller os, hvem han er, her lyder aftalerne, pagterne og budende, der alle definerer kernen i vores tro og vores længsel mod Gud.

Tænk bare på Abraham, der næsten ofrer sin søn Isak under tårer på Morija-bjerget, Moses der modtager de ti bud to gange på Sinaj-bjerget, Moses' åbenbaring på Horebs bjerg, Moses der ser ud over det nye land, som han aldrig skal ind i, fra Pisgas tinde, eller Elias' åbenbaring, hvori Guds stemme i mystisk samtidig torden og stille susen, kalder ham til sin profet. For ikke at nævne Zions bjerg, der konstant nævnes i de poetiske og profetiske skrifter som et billede på Jerusalem. Eller bjerget hvor satan på sin vanlige "urfaustiske" maner frister Jesus Kristus med et tilbud om, at hvis han kan kaste sig i afgrunden, og derved bevise, at han er Guds søn, så kan han til gengæld give ham al magt i himlen og på jorden. Der er også bjerget, som har givet navnet til Jesu mest berømte prædiken, Bjergprædiken, denne afgørende prædiken, hvor han slutter sin nye pagt med os, og udlægger loven som kærlighedens pagt, som er efterstræbelsesværdig, men også umulig at opfylde. For ikke at nævne dåbsbefalingen, der gives til disciplene på et bjerg. Og så er der, naturligvis, Oliebjerget, hvor Gethsemane have ligger, hvor Jesus bliver forrådt. Ja, selv kors-

fæstelsen foregår på en lille bakke i bjerggegnen Jerusalem.

I dag er vi også på et bjerg. Det er, som sagt, forklarelsens bjerg, hvor disciplene Peter, Johannes og Jakob ser Jesu guddommelige herlighed skinne. Her forklares der noget fra Guds stemme i himlen. Disciplene, og vi, bliver forklaret, at Jesus er: "... min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag". Det er vigtige ord, det skal vi ikke betvivle. Men der er i princippet ikke noget "nyt" i dem. For det sagde Guds røst fra himlen ordret, den dag Jesus blev døbt af Johannes Døberen i Jordanfloden. Af samme grund kan man retfærdigvis fristes til at spørge – hvad er det så, egentligt, der forklares på forklarelsens bjerg?

Det er den korte tilføjelse: "*Hør ham!*" Og selvom det lyder let og simpelt, så er denne befaling udtryk for det klare, at vi skal høre ham, fordi han er lovens og profeternes udlægger. Jesus er kommet for at fortælle os, hvad den dybere betydning er bag Moses' og Elias' liv og virke – derfor er der ikke behov for at bygge tre hytter, som Peter beredvilligt tilbyder det.

Selvom det virker mindre vigtigt og højtrægende, måske sågar lidt banalt, sammenlignet med de andre omtalte møder mellem Gud og menneske på bjerge i Bibelens skrifter, så er de to forklarende ord *hør ham* ikke nogle, der skal negligeres. For ordene er et evigt klingende budskab, der skal minde os om, at vi altid i vores liv og vores hverdag skal være åbne, være rede, lytte til Guds

befaling om, at vi skal forsøge at leve efter kærlighedens bud. Også selvom det aldrig helt kan lade sig gøre, fordi vi er mennesker, tilbøjelige til at fejle, tilbøjelige til at glemme og til at overhøre ordene på bjerget om, at vi skal høre Jesu glædelige budskab, og ikke frygte. Det må vi ikke glemme de dage, hvor livet føles umuligt stejlt.

Sydpå, hvor der er "rigtige" bjerge, der får vores *Himmelbjerg* til at ligne en bunke jysk muld, køres der som bekendt cykelløb, hvor der er seriøse, hårde stigninger. I anden halvdel af 1940ernes Italien var den katolske cykelrytter Gino Bartali en slags folkehelt, næsten en helgen, der blandt andet var kendt for at have et transportabelt alter med sig, når han kørte *Tour de France*.

Bartali har engang efter sigende sagt følgende i et interview om sit syn på livet: "Bjergene findes, og du er nødt til at konfrontere dem alene". Udtrykket her omhandler de opgaver, som vi alle har i vores liv, cykler eller ej. Alle de opgaver vi skal møde uden frygt, også selv om vi står over for dem mutters alene.

Men med Bartalis kristne baggrund og tro in mente kan man sige, at den tro på og håb til, at man kan klare sådanne opgaver, sådanne bjerge, alene, kun kan være til på baggrund af, at Bartali ved, at han aldrig vil køre helt alene over bjerget, men altid med Gud ved sin side. Den vished er plantet i ham, som i os, fordi Gud virkelig har vist os, hvem han er, og hvordan vi skal forstå loven og profeterne i lyset af Jesus Kristus liv og virke.

Ham skal vi høre på og forsøge at forstå, sådan at vi kan konfrontere alle tilværelsens bjerge helt alene med Jesu ord til disciplene i baghovedet: ”Rejs jer, og frygt ikke!”. Amen.

Andreas Riis Damgaard

Præstevang Kirke, Hillerød

Salmer (Den Danske Salmebog):

402: Den signede dag

300: Kom sandheds ånd! Og vidne giv

362: Gør dig nu rede kristenhed

599: Lov og tak og evig ære

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk